

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.531 van 15 juni 2017
in de zaak A. 218.574/IX-8831**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Theo Ickmans
kantoor houdend te 3960 Bree
Witte Torenwal 17 bus 1.1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe en Jole Carlé
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het administratief cassatieberoep

1. Het administratief cassatieberoep, ingesteld op 26 februari 2016, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. 2801 van 27 januari 2016 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 11.820 van 7 maart 2016 is het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 mei 2017.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nathalie Geraerts, die *loco* advocaat Theo Ickmans verschijnt voor de verzoekende partij en advocaten David D’Hooghe en Jole Carlé, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is houder van het diploma master in de geneeskunde, uitgereikt door de verwerende partij.

In het laatste jaar van haar masteropleiding (academiejaar 2013-2014) neemt zij deel aan de selectieprocedure voor de toegang tot de opleiding geneesheer-specialist, met specialisatie orthopedische heelkunde.

3.2. De facultaire selectiecommissie rangschikt verzoekster medio april als zesde kandidaat met de vermelding ‘G’, wat betekent “gerangschikt, maar geen plaats beschikbaar in het K.U.Leuven-netwerk”. Tussen partijen wordt niet betwist dat dit betekent dat de facultaire selectiecommissie aan verzoekster weigert het universitair attest (ook ‘aanvaardingsattest’ genoemd) toe te kennen,

als bedoeld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 juni 2008 ‘betreffende de planning van het medisch aanbod’ en artikel 10, tweede lid, van het koninklijk besluit van 21 april 1983 ‘tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen’, zoals van toepassing ten tijde van de voor de eerste rechter in geding zijnde beslissingen.

3.3. Op 8 mei 2014 stelt verzoekster tegen deze beslissing bezwaar in bij het bureau van de facultaire selectiecommissie.

Met een brief van 28 mei 2014 laat het bureau van de facultaire selectiecommissie weten dat hij “niet anders [kan] dan vaststellen dat deze rangschikking terecht is tot stand gekomen”, waarbij een antwoord wordt geformuleerd op de grieven van verzoekster. Ook het “verzoek tot visumverlening met het oog op een volledige perifere opleiding orthopedie” wordt afgewezen. Het bureau besluit:

“De selectie voor een vervolgopleiding in de gewenste discipline na het bekomen van de initiële master, zijnde het artsdiploma, is een competitieve procedure op basis van vooraf bepaalde criteria. Deze procedure doet geen afbreuk aan uw rechten. Het besluit ‘gerangschikt’ na de 2e selectieprocedure betekent dat u als een geschikte kandidaat bent beoordeeld, maar dat het attest van aanvaarding door de decaan van de Faculteit Geneeskunde KU Leuven niet kan afgeleverd worden rekening houdend met [...] beperkingen in de contingentering en de opleidingscapaciteit en rekening houdend met de beoordeling en de daaruit volgende rangschikking van de overige geschikte kandidaten voor de discipline.”

3.4. Op 9 juni 2014 stelt verzoekster beroep in bij de vicerector Studentenbeleid.

Op 27 juni 2014 oordeelt de vicerector Studentenbeleid “dat zowel de beslissing in verband met de rangschikking als de beoordeling van uw bezwaar bij het Bureau van de Facultaire selectiecommissie correct tot stand gekomen is”.

3.5. Bij besluit nr. 2014/113 van 30 september 2014 vernietigt de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen op vordering van verzoekster “[d]e beslissing zonder datum (rond 25 april 2014) tot niet-selectie als ASO orthopedie (= niet-toelating tot de ManaMa), alsmede de voorafgaande beslissing zonder datum inzake de ranking van de kandidaten voor ASO orthopedie, de beslissing van het bureau van de facultaire selectiecommissie inzake het bezwaar en de beslissing van de vicerector studentenbeleid d.d. 27 juni 2014 genomen in het kader van het intern beroep” en beveelt hij (1) dat de bevoegde instantie uiterlijk op 14 oktober 2014 een nieuwe beslissing zal nemen en (2) “de onmiddellijke, voorlopige inschrijving van verzoekende partij in de ManaMa in de specialistische geneeskunde, afstudeerrichting orthopedische heilkunde”.

Tegen dat besluit hebben zowel verzoekster als de verwerende partij administratief cassatieberoep aangetekend bij de Raad van State, wat geleid heeft tot arrest nr. 232.534 van 13 oktober 2015, waarbij besluit nr. 2014/113 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen van 30 september 2014 deels wordt vernietigd, om reden dat “[d]e in geding zijnde handelingen [...] geen ‘examenbeslissing’ en dus geen studievoortgangsbepaling [zijn] in de zin van artikel I.3, 69°, a), van de Codex Hoger Onderwijs” en de zaak terug wordt verwezen naar de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

3.6. Met zijn arrest nr. 2801 van 27 januari 2016 verwerpt de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen het beroep. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen oordeelt dat hij “door de decreetgever niet bevoegd gemaakt [is] om van het beroep kennis te nemen”.

Tegen dat arrest heeft verzoekster huidig administratief cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State.

3.7. Verzoekster heeft bij de Raad van State eveneens een beroep tot nietigverklaring ingesteld, gekend onder rolnummer A. 214.644, gericht tegen:

- “1. de beslissing d.d. 27 juni 2014 van [de] vice-rector studentenbeleid van de KULeuven in zijn hoedanigheid van intern beroepsorgaan, waarbij hij het intern beroep van verzoekster tegen de beslissing zonder datum van de facultaire selectiecommissie met betrekking tot haar rangschikking voor de ASO Orthopedie en tegen de beslissing van het Bureau van deze commissie d.d. 28 mei 2014 naar aanleiding van haar bezwaarschrift, waarbij haar bezwaar als ongegrond werd afgewezen en haar ook een visum ASO buiten contingent werd geweigerd.
2. de beslissing zonder datum van de facultaire selectiecommissie met betrekking tot haar rangschikking voor de ASO Orthopedie, die haar mondeling werd meegedeeld op 25 april 2014;
3. de beslissing van het Bureau van deze commissie d.d. 28 mei 2014 naar aanleiding van haar bezwaarschrift tegen haar niet-selectie binnen contingent, waarbij haar bezwaar als ongegrond werd afgewezen en haar ook een visum ASO buiten contingent werd geweigerd.”

Over die zaak heeft de Raad van State vandaag bij tussenarrest nr. 238.530 uitspraak gedaan.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4.1. De raadslieden van verzoekster leggen een pleitnota neer; de raadslieden van de KULeuven vragen om die nota niet in het debat te ontvangen.

4.2. De bedoelde pleitnota heet volgens het begeleidend schrijven van de raadslieden van verzoekster een “condensering van haar te houden pleidooien in deze zaken” te zijn. De nota heeft echter een omvang van veertien bladzijden, wat die aangehaalde omschrijving tegenspreekt. Ze is voorts slechts op zondag 14 mei 2017, dus daags voor de terechtzitting, per fax aan de griffie van de Raad van State bezorgd. De leden van de kamer en het bevoegde lid van het auditoraat hebben er pas op de dag van de terechtzitting kennis van kunnen nemen. Voorts dient opgemerkt dat de partijen bij de ingereedheidbrenging van de zaak de gelegenheid hebben gekregen, en te baat genomen, om schriftelijk te reageren op een reeks door de staatsraad-verslaggever voorgelegde opmerkingen

en vragen. De partijen hebben dus zowel in als buiten de in het procedurereglement voorgeschreven schriftelijke procedurestukken ruim de kans gehad hun zienswijze op de zaak op papier te zetten. Gelet op die omstandigheden wordt de nota uit het debat geweerd.

V. Voorwerp waarover de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen uitspraak doet met het bestreden arrest

5.1. In zijn arrest nr. 2801 van 27 januari 2016 oordeelt de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen onder meer dat hij “uit de bepalingen van artikel I.3, 69°, b) tot en met g) van de Codex [Hoger Onderwijs] geen bevoegdheid kan putten om zich over de thans bestreden bepalingen uit te spreken”.

5.2. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft deze “thans bestreden bepalingen”, of het overgebleven voorwerp van de vordering waarover hij na de terugwijzing door cassatiearrest nr. 232.534 van 13 oktober 2015 opnieuw uitspraak moest doen, in zijn op dit punt door verzoeker niet bestreden arrest omschreven als volgt:

“B. (i) de beslissing van de selectiecommissie ertoe strekkende dat verzoeker niet wordt geselecteerd als arts-specialist in opleiding (verder: ASO) orthopedie, door verzoeker geen aanvaardingsattest af te leveren, (ii) de beslissing van het bureau van de facultaire selectiecommissie houdende afwijzing van verzoekers bezwaar en (iii) de beslissing van de interne beroepsinstantie d.d. 27 juni 2014 waarbij het intern beroep tegen deze beslissing onontvankelijk en ongegrond wordt verklaard;
C. (i) de beslissing houdende weigering om aan verzoeker een attest/visum ASO orthopedie af te leveren buiten contingent, en (ii) de beslissing van de interne beroepsinstantie d.d. 27 juni 2014 waarbij het intern beroep tegen deze beslissing onontvankelijk en ongegrond wordt verklaard.”

5.3. Het is met andere woorden over deze handelingen dat de eerste rechter in het thans bestreden arrest heeft geoordeeld zonder rechtsmacht te zijn.

Het is, in essentie, de weigering van de verwerende partij om aan verzoekster het zogenaamde aanvaardingsattest of universitair attest uit te reiken, hetzij binnen contingent, hetzij buiten contingent.

5.4. Zoals de Raad van State reeds heeft vastgesteld in zijn arrest nr. 232.534 van 13 oktober 2015 *sub* 11, blijkt uit de stukken waarop hij vermag acht te slaan, dat verzoekster het verwerven van een gereguleerde bijzondere beroepstitel nastreeft, namelijk ‘geneesheer-specialist in de orthopedische heilkunde’.

Tussen partijen wordt niet betwist, zoals ook reeds is opgemerkt in voormeld arrest, dat de zo-even opgesomde en door verzoekster initieel aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen voorgelegde beslissingen eraan in de weg staan dat zij toegang krijgt tot een door de verwerende partij georganiseerde opleiding leidend tot die beroepstitel.

De beslissing om binnen of buiten contingent een universitair attest toe te kennen of het te weigeren gaat met andere woorden aan de inschrijving zelf vooraf, maar vormt er een voorwaarde toe. Wie het attest verwerft, is daardoor nog niet ingeschreven en is tot die inschrijving ook niet verplicht; wie het attest niet verwerft zal op een afwijzing stuiten indien hij of zij daarop niettemin zou pogen zich in te schrijven voor de vervolgopleiding.

5.5. Het ‘contingent’ waarvan sprake, refereert aan de planning van het medisch aanbod overeenkomstig artikel 35 *novies* van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 ‘betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen’, zoals dit gold ten tijde van de bedoelde weigeringsbeslissingen (hierna ook: KB nr. 78), thans artikel 92 van de op 10 mei 2015 gecoördineerde wet ‘betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen’. Volgens deze bepaling bepaalt de Koning, na advies van de planningscommissie, “het globaal aantal kandidaten, opgesplitst per Gemeenschap, dat jaarlijks na het bekomen van het diploma bedoeld in de artikelen 2, § 1, en 3, toegang heeft tot het verkrijgen

van de bijzondere beroepstitels die het voorwerp uitmaken van de erkenning bedoeld in artikel 35ter”.

Voor de periode 2011 tot 2020 wordt het maximale aantal kandidaat-specialisten bepaald in het koninklijk besluit van 12 juni 2008 ‘betreffende de planning van het medisch aanbod’. Per jaar wordt op federaal niveau (artikel 3, eerste lid) en vervolgens *pro rata* op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap (artikel 3, tweede lid) een maximaal aantal “geattesteerde kandidaten” bepaald.

Artikel 1, 2°, van het koninklijk besluit van 12 juni 2008 definieert de “geattesteerde kandidaat” als “de kandidaat voor een opleiding leidend tot een van de voornoemde beroepstitels, aan wie een universitair attest wordt toegekend”.

Artikel 1, 1°, van het koninklijk besluit van 12 juni 2008 omschrijft het universitair attest als:

“het nominatief attest uitgereikt door de persoon die belast is met het bestuur van een faculteit geneeskunde van een Belgische universiteit, of een persoon daartoe door deze aangewezen, aan een kandidaat voor een opleiding leidend tot een van de beroepstitels, voorbehouden aan de houders van een wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde of van de academische graad van arts, bedoeld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de lijst van bijzondere beroepstitels voorbehouden aan de beoefenaars van de geneeskunde, met inbegrip van de tandheelkunde, die over een diploma van arts met een basisopleiding beschikt afgegeven door een Belgische universiteit; dat het bewijs levert dat in de loop van een bepaald jaar de betrokken kandidaat bij de Faculteit geneeskunde van die universiteit een volledige cursus kan beginnen leidend tot een van de voornoemde beroepstitels, en dat aantoon in hoever, indien dit het geval is, de betrokken kandidaat over een vrijstelling van contingentering beschikt” .

VI. Weerslag van arrest nr. 238.530

6. In arrest nr. 238.530 van 15 juni 2017 in de zaak A. 214.644 die reeds vermeld is *sub* 3.7, oordeelt de Raad van State dat hij bevoegd is om als

annulatierechter kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring van de weigering door de decaan van de faculteit geneeskunde van de KULeuven, om een aanvaardingsattest of universitair attest uit te reiken aan een voor het aanvatten van de vervolgopleiding geschikt bevonden kandidaat, *in casu* verzoekster.

Die annulatiebevoegdheid van de Raad van State sluit uit dat tegelijk ook de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen rechtsmacht zou hebben over dezelfde geschillen. Daaruit volgt dan weer, dat deze rechter terecht oordeelt dat hij “door de decreetgever niet bevoegd gemaakt [is] om van het beroep kennis te nemen”, wat de Raad van State als cassatierechter, desnoods bij substitutie van motieven, zou moeten bevestigen.

Verzoekster insisteert evenwel dat haar zaak onderzocht moet worden door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen. Zij argumenteert, op discriminerende wijze verschillend behandeld te worden in vergelijking met andere studenten, indien die rechtsgang voor haar versperd zou zijn. Daarmee raakt zij een kwestie die, zoals nader wordt uiteengezet *sub* 20, enkel door het Grondwettelijk Hof kan worden uitgeklaard, wat verantwoordt dat naast ’s Raads arrest nr. 238.530 over de rechtsmacht van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen ook in deze zaak over de daarop te betrekken middelen van verzoekster uitspraak wordt gedaan.

VII. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. In een eerste middel “bestrijdt [verzoekster] de zienswijze van de Raad [voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen] omtrent de niet-toepasselijkheid van de bepalingen van artikel I.3, 69°, [van de Codex Hoger Onderwijs], inzonderheid c), f) en g)”. In de memorie van wederantwoord beperkt zij zich uitdrukkelijk tot de *litterae* c) en g).

Verzoekster is van oordeel dat het bestreden arrest “de motive-ringsplicht als neergelegd in artikel 149 Gw. En artikel II.292 Codex Hoger On-derwijs, evenals artikel II.283 tot 285 jo. artikel I.3, 69° Codex Hoger Onderwijs [schendt]”.

7.2. Verzoekster betoogt dat de vergelijkende selectie en de eraan gekoppelde bekwaamheidstoetsing te associëren en zelfs te vereenzelvigen is met een bekwaamheidsonderzoek bedoeld in artikel I.3, 69°, c), van de Codex Hoger Onderwijs (hierna ook: VCHO). Er wordt nagegaan of de kandidaat de door de verwerende partij voor de toegang tot de manama-opleiding noodzakelijk geachte competenties verworven heeft. Verzoekster vergelijkt de selectie – een “over het 4de masterjaar gespreide evaluatie” – met het volgen van een “voorbereidings-jaar”. Verzoekster meent dat de zienswijze van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen niet strookt met de realiteit:

“Enerzijds is de bestrijding van de beslissingen in [wezen] een conteste-ring van de selectie en de eraan gekoppelde bekwaamheidsmeting alsook de wijze waarop dit gebeurde en toegepast werd binnen de context van een vergelijkende toetsing waarna er pas nadien een aanvaardingsattest wordt aan gekoppeld of geweigerd.”

Verzoekster meent dat het wel degelijk “een retrospectieve toetsing [betreft] die anders en ruimer is dan de zuivere kwalificaties van de mas-teropleidingsonderdelen. Bovendien worden ook andere “componenten” dan “de zuivere OPO’s van de master” in rekening gebracht. Tot slot vormt voor haar ook het feit dat de selectie gebeurt op basis van het functioneren van de student bin-nen de orthopedische afdeling tijdens het vierde jaar master op zich al het bewijs dat er “retrospectief” een evaluatie is gebeurd. De wijze waarop de verwerende partij te werk gaat bij de selectie vertoont volgens verzoekster een zeer grote ge-lijkenis met een bekwaamheidsonderzoek zoals omschreven in de artikelen II.233 tot II.237 VCHO. Dat te dezen de beslissingen formeel niet genomen zijn op het niveau van de associatie, vindt verzoekster dan weer niet determinerend; wel doorslaggevend is de affiniteit van de door de verwerende partij opgezette be-kwaamheidstoetsing en de invulling daarvan.

7.3. Wat de studievoortgangsbepaling bedoeld in artikel I.3, 69°, g), VCHO betreft, merkt verzoekster op dat de thans ter discussie staande beslissing “als het ware een volgtijdelijkheidssituatie [is] of daarmee vergelijkbaar”. De master-na-masteropleiding kan maar worden aangevat nadat het basisdiploma van arts werd verworven én nadat de door de verwerende partij noodzakelijk geachte competenties en kennis om die vervolgopleiding aan te vatten, zijn beoordeeld. Verzoekster beschikt over het basisdiploma en is geschikt bevonden, maar toch wordt haar de toegang tot de vervolgopleiding ontzegd op grond van “niet wettelijke quota”. Dit is volgens verzoekster een “voorbeslissing omtrent het in hoofde van [verzoekster] niet-voldoen aan de volgtijdelijkheidsvereiste toespitst op een opleidingscyclus deeluitmakende van de opleiding geneeskunde zoals deze gepropageerd wordt”.

De selectieprocedure en de daaraan gekoppelde beslissing tot weigering van het aanvaardingsattest en weigering tot inschrijving in de manamoopleiding is volgens verzoekster te vereenzelvigen met het weigeren van het opnemen van een bepaald opleidingsonderdeel in het diplomacontract waarvoor de student zich nog niet eerder heeft ingeschreven. Als de weigering van opname van één opleidingsonderdeel bestreden kan worden, dan moet dit zeker kunnen als alle opleidingsonderdelen aan een student ontzegd worden, zo betoogt verzoekster.

Nog volgens verzoekster, mag de definitie van artikel I.3, 69°, VCHO niet beperkend worden geïnterpreteerd, op gevaar af het gelijkheidsbeginsel te schenden. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft alvast niet afdoende aangetoond dat er een verantwoord onderscheid is gemaakt tussen “een GIT-student” (versta: een student met een geïndividualiseerd traject) en verzoekster en zeker niet dat de daartoe gehanteerde parameters pertinent en draagkrachtig zijn in het kader van de finaliteit van de geviseerde beslissingen.

Verzoekster kan zich evenmin akkoord verklaren met de zienswijze dat de manama-opleiding los gezien moet worden van de basisopleiding. Deze “derde cyclus” is volgens haar een “integraal deel [...] van de medische opleiding”. Ten bewijze daarvan voert verzoekster aan dat de instroom wordt beperkt door een toelatingsexamen vóór de aanvang van de basisopleiding, terwijl dat examen – en dus ook de instroombeperking die ermee gepaard gaat – net een antwoord is op de federale contingenten die gelden voor de specialisaties en huisartsen. Bovendien vindt de selectie plaats in het derde en vierde jaar van de master en is deze hoofdzakelijk gesteund op de resultaten als coassistent in het vierde jaar master. Volgens verzoekster kan het dan ook niet van doorslaggevende aard zijn dat zij geen ingeschreven student is met een diplomacontract. Zij was trouwens nog wel student op het ogenblik dat de voorbeslissing werd genomen.

Verzoekster doet gelden dat de artikelen II.195 en II.205 VCHO inhouden dat een student het recht heeft zich in te schrijven in de instelling van zijn keuze en dat de instelling die inschrijving alleen kan weigeren wanneer de student een leerkrediet heeft dat kleiner of gelijk is aan nul. Artikel II.190, § 2, VCHO bepaalt nog dat de toegang tot de master-na-masteropleiding afhankelijk gemaakt kan worden van een bekwaamheidstoetsing. Maar dat zijn de enige redenen tot weigering. De decreetgever heeft in geen andere weigeringsgronden voorzien. Verzoekster heeft nog een batig leerkrediet en is door de verwerende partij bekwaam bevonden.

Verzoekster voert vervolgens aan dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen zich in een eerdere beslissing al bevoegd heeft geacht voor een toelatingsproef, die wezenlijk “gelijklopend” is aan het bekwaamheidsonderzoek waaraan verzoekster werd onderworpen.

Verzoekster betoogt dat de Vlaamse decreetgever, met de invoeging van *littera g*) in artikel I.3, 69°, VCHO, aan bepaalde studenten rechtsbescherming heeft geboden om op te komen tegen een weigering tot inschrijving, maar dat diezelfde decreetgever geen valabele verantwoording aanreikt waarom

de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen niet bevoegd zou zijn om te oordelen over een weigering tot inschrijving in hoofde van een student die én voldoende leerkrediet bezit én bekwaam is bevonden om de beoogde opleiding aan te vatten. Dit leidt volgens haar tot een niet-verantwoord verschil in behandeling op het vlak van rechtsbescherming, wat strijdt met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 1, EVRM.

7.4. Volgens verzoekster is een “grondwetsconforme interpretatie”, zelfs een “ruime lezing” van het begrip ‘studievoortgangsbepaling’ mogelijk. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen is verplicht om de interpreteerbare wetgevende norm in het kader van het voor hem gebrachte geschil te zuiveren van de ongrondwettige interpretatie, zonder dat hij zich tot het Grondwettelijk Hof moet wenden. In dat verband ook noemt verzoekster het “cruciaal en determinerend” om na te gaan wat de in artikel I.3, 69°, VCHO vermelde studievoortgangsbepalingen “gemeenschappelijk” hebben: “[a]l deze bepalingen (met uitzondering van een examentuchtbeslissing) [houden] een beoordeling/valorisering [in] van de competenties van een persoon”, waarbij het onderzoek naar de aanwezigheid van die competenties “diverse vormen” kan aannemen en “al dan niet voorafgaand aan een opleiding” gebeurt. Verzoekster verwijst ook nog naar arrest nr. 200.012 van 26 januari 2010 van de Raad van State, waarin zij leest dat het de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen is toegestaan het begrip ‘studievoortgangsbepaling’ “meer homogeen te benaderen”, namelijk in functie van de “gemeenschappelijke kenmerken”. Verzoekster erkent voorts dat de decreetgever er bij de oprichting van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen voor gekozen heeft om dit rechtscollege geen algemene bevoegdheid toe te kennen voor alle eenzijdige bepalingen die een hogeronderwijsinstelling kan nemen ten aanzien van een student in het kader van haar onderwijsopdracht. Het bijzondere karakter van de in geding zijnde bepalingen is volgens verzoekster een bijkomend argument om op zoek te gaan naar de “finaliteit” die de decreetgever voor ogen stond; die situatie was hem mogelijk niet bekend en is zodoende aan een “strikte opname” ontsnapt. Alleszins ligt volgens verzoekster geen bewijs voor dat dit soort van bepalingen

uitdrukkelijk uitgesloten is van het begrip ‘studievoortgangsbeslissing’. Verzoekster concludeert dat de thans in geding zijnde beslissingen “gemeenschappelijke kenmerken” vertonen met de ‘studievoortgangsbeslissingen’ van artikel I.3, 69°, van de Codex Hoger Onderwijs. Zij vormen een “ex post beoordeling van de beroepsgerichte competenties van [...] verzoekster om in aanmerking te komen voor een attest waaruit blijkt dat ze succesvol een manama kan volgen”. Dit is een “studievoortgangsbeslissing sensu lato”, waarover de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen zich “noodzakelijk” moet kunnen uitspreken, tevens om te vermijden dat tegenstrijdige beslissingen zouden worden genomen.

Beoordeling

8.1. Verzoekster laat na aan te geven op welk punt de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen de jurisdictionele motiveringsplicht, die zij afleidt uit artikel 149 van de Grondwet en uit artikel II.292 VCHO, precies heeft geschonden.

8.2. Het middel is in die mate dienvolgens onontvankelijk.

8.3. Waar verzoekster voorts aanvoert, in het licht van de bepalingen van de artikelen II.195 en II.205 VCHO, dat de verwerende partij “zich niet [vermag te] beroepen op haar onwettelijke weigering tot inschrijving hoofdens verzoekster die nog een batig studiekrediet heeft en die door [de verwerende partij] zelf bekwaam bevonden werd in het door haar doorgevoerde bekwaamheidsonderzoek”, heeft zij kritiek op de houding van de verwerende partij, maar formuleert zij geen middel gericht tegen de bestreden beslissing van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen.

8.4. Die kritiek is derhalve evenmin ontvankelijk in het licht van het aangevoerde cassatiemiddel.

9.1. Voorts voert verzoekster de schending aan van de artikelen II.283 tot II.285 *juncto* artikel I.3, 69°, VCHO, waarbij de essentie van het middel luidt dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen een verkeerde, met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel strijdige invulling heeft gegeven aan het begrip ‘studievoortgangsbepaling’, wat hem ertoe gebracht heeft zich onbevoegd te achten om over de aan zijn oordeel onderworpen beslissingen te oordelen.

9.2. Evenwel werkt verzoekster dit middel niet uit met betrekking tot de andere in artikel I.3, 69°, VCHO specifiek vermelde studievoortgangsbepalingen dan die bedoeld in artikel I.3, 69°, c) en g) VCHO, zodat de redenering van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen in die mate niet wordt bekritiseerd en het middel in die mate dan ook niet ontvankelijk is.

10. Artikel II.285 VCHO luidt:

“Er wordt een Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, verder ‘de Raad’ genoemd, opgericht bij de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap.

De Raad doet als administratief rechtscollege uitspraak over de beroepen die door studenten of personen op wie de beslissing betrekking heeft, worden ingesteld tegen studievoortgangsbepalingen, na uitputting van de in afdeling 2 bedoelde interne beroepsprocedure. De Raad doet als administratief rechtscollege uitspraak over de verzoeken die studenten in uitvoering van artikel II.204 rechtstreeks bij hem indienen om hun leerkrediet aan te passen omdat ze zich in een overmachtsituatie bevonden en de instelling voor hen geen aangepaste examenregeling heeft geboden.

De beslissingen genomen door het instellingsbestuur en door de stuurgroep Databank Hoger Onderwijs op grond van de procedure bedoeld in artikel IV.93, kunnen worden aangevochten voor de Raad. De Raad beoordeelt of de bestreden vermeldingen in overeenstemming zijn met de decretale en reglementaire bepalingen en, desgevallend, met de van toepassing zijnde onderwijs- en examenreglementen. De behandeling van een verzoekschrift ter zake door de Raad leidt tot de gemotiveerde afwijzing van het beroep op grond van de onontvankelijkheid of ongegrondheid ervan, of tot de gemotiveerde vernietiging van de onrechtmatig genomen beslissing. In dat laatste geval brengt het instellingsbestuur of de door de stuurgroep aangewezen persoon de bestreden vermelding onverwijld in overeenstemming met de dragende redenen die hebben geleid tot de uitspraak van de Raad.

Personen die nog niet ingeschreven zijn aan een instelling voor hoger onderwijs kunnen tegen een beslissing over een aanvraag om vrijstelling op grond van EVK's of van een bewijs van bekwaamheid maar 1 keer een beroep instellen bij de Raad ingeval ze in een periode van 4 jaar een aanvraag met dezelfde of vergelijkbare strekking hebben ingediend bij meerdere instellingen. Een dergelijk beroep dat een tweede keer is ingesteld, is onontvankelijk."

De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, ontleent aan het begrip 'studievoortgangsbepaling' krachtens artikel II.285, tweede lid, VCHO, zijn bevoegdheid om als administratief rechtscollege te oordelen. Niet wordt beweerd immers, dat een geschil over de *sub* 5.2 vermelde bepalingen op een andere in artikel II.285 VCHO vermelde grond door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen mag worden opgelost.

Naar artikel I.3, 69°, VCHO bepaalt, is een 'studievoortgangsbepaling' een van de volgende bepalingen:

- "a) een examenbeslissing, zijnde elke beslissing die, al dan niet op grond van een deliberatie, een eindoordeel inhoudt over het voldoen voor een opleidingsonderdeel, meer opleidingsonderdelen van een opleiding, of een opleiding als geheel;
- b) een examentuchtbeslissing, zijnde een sanctie opgelegd naar aanleiding van examenfeiten;
- c) de toekenning van een bewijs van bekwaamheid, dat aangeeft dat een student op grond van eerder verworven competenties of eerder verworven kwalificaties bepaalde competenties heeft verworven;
- d) de toekenning van een vrijstelling, zijnde de opheffing van de verplichting om over een opleidingsonderdeel, of een deel ervan, examen af te leggen;
- e) een beslissing waarbij het volgen van een schakel- en/of voorbereidingsprogramma wordt opgelegd en waarbij de studieomvang van dergelijk programma wordt vastgesteld;
- f) het opleggen van een maatregel van studievoortgangsbewaking, bedoeld in artikel II.245 [lees: II.246];
- g) het weigeren van het opnemen van een bepaald opleidingsonderdeel in het diplomacontract waarvoor de student die een geïndividualiseerd traject volgt, zich nog niet eerder heeft ingeschreven;
- h) een beslissing inzake gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma van hoger onderwijs met een Vlaams diploma van hoger onderwijs genomen krachtens artikel II.256."

11.1. Over zijn bevoegdheid in de zin van het aangehaalde artikel I.3, 69°, c), VCHO heeft de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen als volgt geoordeeld:

“Uit de toelichting bij het eertijdse Flexibiliseringsdecreet blijkt dat de door de decreetgever beoogde beslissingen betrekking hebben op competenties (EVC's) of kwalificaties (EVK's) die de betrokkene reeds heeft verworven, en die voor de 'inzetbaarheid' ervan in een Vlaamse hogeronderwijsopleiding moeten worden gevalideerd c.q. aan een bekwaamheidsonderzoek worden onderworpen door een instantie op het niveau van de associatie: 'Het bewijs van bekwaamheid valoriseert competenties eigen aan een bepaald niveau of aan een bepaald(e) opleiding(sonderdeel) of cluster van opleidingsonderdelen. De maatstaf betreft aldus duidelijk een onderwijsstandaard' Parl.St. VI. Parl. 2003-2004, nr. 2154/1, 16). Enkel die beslissingen, die retrospectief uitspraak doen over reeds verworven bekwaamheden, zijn door de decreetgever in het raam van artikel I.3, 69°, c) van de Codex aan de bevoegdheid van de Raad toevertrouwd.

Dit essentieel retrospectief aspect wordt ten andere bevestigd in artikel I.3, 15° van de Codex, dat een bewijs van bekwaamheid definieert als 'het bewijs dat een student op grond van EVC's of EVK's de competenties heeft verworven eigen aan (...)'.
De thans bestreden beslissingen doen geen uitspraak over competenties of kwalificaties die verzoekster beweert eerder te hebben verworven en die slechts na een bekwaamheidsonderzoek zouden kunnen worden gevalideerd. Verzoekster maakt immers geen aanspraak op andere kwalificaties dan deze die zijn vervat in de creditbewijzen die deel uitmaken van het door haar behaalde diploma van master in de geneeskunde.

Wat verzoekster bestrijdt, zijn integendeel beslissingen die prospectief uitspraak doen over de toelating tot een volgende opleiding, te dezen een ManaMa. Voor dergelijke beslissingen, die raken aan het recht op inschrijving dat hieronder aan bod komt, heeft de decreetgever de Raad niet bevoegd gemaakt in het raam van artikel I.3, 69°, c) van de Codex.

Evenmin overigens werden de bestreden beslissingen genomen op het niveau van de associatie waartoe de verwerende partij behoort.”

11.2. De “toekenning van een bewijs van bekwaamheid, dat aangeeft dat een student op grond van eerder verworven competenties of eerder verworven kwalificaties bepaalde competenties heeft verworven” en de daarmee gepaard gaande studievoortgang, wordt geregeld in de artikelen II.232 en volgende van de Codex Hoger Onderwijs.

Verzoekster betoogt wel dat “[d]e werkwijze van [de verwerende partij] zeer grote gelijkenis [vertoont] met een bekwaamheidsonderzoek

zoals omschreven in de Codex Hoger Onderwijs in artikel II 233 tot 237”, of nog, dat “[d]e vergelijkende selectie en de eraan gekoppelde bekwaamheidstoetsing [...] te associëren [is] met een bekwaamheidsonderzoek cfr art I.3, 69° c van verworven competenties en kennis”.

Daarmee spreekt zij het oordeel van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen niet tegen dat de bewijzen van bekwaamheid, waarmee eerder verworven competenties (EVC's) of eerder verworven kwalificaties (EVK's) worden geattesteerd, slechts betekenis hebben in functie van hun “inzetbaarheid [...] in een Vlaamse hogeronderwijsopleiding”. De volgens voormelde bepalingen van de Codex Hoger Onderwijs bedoelde bekwaamheidsbewijzen strekken er namelijk toe met toepassing van artikel II.241 en volgende VCHO aan de student “vrijstellingen” te verlenen – te weten, “de opheffing van de verplichting om over een opleidingsonderdeel, of een deel ervan, examen af te leggen” (artikel I.3, 77°, VCHO) – of met toepassing van artikel II.245 VCHO een rechtstreekse diplomering.

Verzoekster beweert alvast niet dat dit de strekking is van het aan haar geweigerde attest, als bedoeld in artikel 1, 1°, van het koninklijk besluit van 12 juni 2008 ‘betreffende de planning van het medisch aanbod’.

12.1. Over zijn bevoegdheid in de zin van het hiervóór geciteerde artikel I.3, 69°, g), VCHO heeft de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen als volgt geoordeeld:

“Bij de invoering van de bevoegdheid zoals die thans is gekend onder artikel I.3, 69°, g) van de Codex heeft de decreetgever het volgende overwogen: ‘In het kader van een diplomacontract wordt overeenstemming bereikt over het studietraject van een student. Een studietraject is ofwel een modeltraject voor een groep studenten of een geïndividualiseerd traject voor een bepaalde student. Bij een geïndividualiseerd traject wordt een studieprogramma samengesteld uit opleidingsonderdelen uit meerdere modeltrajecten van verschillende academiejaren. Krachtens artikel 26, §2 in fine van het Flexibiliseringsdecreet wordt de opportuniteit van het doorlopen van een geïndividualiseerd traject op zorgvuldige wijze door de

instelling getoetst op grond van het dossier van de student.’ (Parl.St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2159, 68).

De beslissingen die aldus aan de bevoegdheid van de Raad worden onderworpen, kunnen naar oordeel van de Raad niet los worden gezien van het bestaan van een onderliggende inschrijving, of minstens van een beoogde inschrijving die op grond van volgtijdelijkheid geheel of ten dele wordt geweigerd. De ratio legis van de decreetgever is er immers in gelegen de student rechtsbescherming te bieden tegen een onredelijke toepassing van het beginsel van de volgtijdelijkheid: ‘Uiteraard primeert in principe de algemene regel van de volgtijdelijkheid, tevens gelet op de autonomie van de instellingen. Evenwel kan blijken dat in uitzonderlijke gevallen de principes van volgtijdelijkheid leiden tot een onredelijke weigering tot inschrijving van een student bij wijze van een geïndividualiseerd traject. In dergelijke gevallen is het opportuun, gelet op de bescherming van de rechten van de student, dat een onafhankelijk rechtscollege de betwiste weigeringsbeslissing kan toetsen.’ (Parl.St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2159, 69). De bestreden beslissingen laten zich daarmee niet vereenzelvigen.

Buiten betwisting staat alleszins dat de Raad in het raam van artikel I.3, 69°, g) enkel bevoegd is voor studenten die een geïndividualiseerd traject beogen. Dat de hier bestreden beslissingen, die zoals verzoekende partij zelf aangeeft te kwalificeren zijn als een weigering tot inschrijving, niet onder de toepassing van deze bepaling vallen, schendt naar oordeel van de Raad niet het gelijkheidsbeginsel. De Raad stelt immers vast, zoals onderstaand wordt uiteengezet, dat het recht op inschrijving in Vlaanderen, a fortiori ten aanzien van vrije onderwijsinstellingen, onder een fundamenteel andere rechtsbescherming is geplaatst dan beslissingen die een (hoger)onderwijsinstelling neemt ten aanzien van een effectief ingeschreven leerling of student en/of op basis van een beoordeling van de kennis en vaardigheden van de betrokkene. Om dezelfde reden overtuigt ook de uiteenzetting van verzoekster inzake de [volgtijdelijkheid] de Raad er niet van er anders over te oordelen, te meer daar beslissingen inzake volgtijdelijkheid geen als dusdanig onderscheiden categorie van beslissingen zijn die aan de bevoegdheid van de Raad zijn toegewezen.”

12.2. De memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 8 mei 2009 ‘betreffende het onderwijs XIX’, vermeldt het volgende omtrent de bepaling waarmee de bevoegdheid van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen tot de voormelde beslissingen werd uitgebreid (*Parl.St. VI.Parl. 2008-09, nr.2159/1, 68-70*):

“In het kader van een diplomacontract wordt overeenstemming bereikt over het studietraject van een student. Een studietraject is ofwel een modeltraject voor een groep studenten of een geïndividualiseerd traject voor een bepaalde student.

Bij een geïndividualiseerd traject wordt een studieprogramma samengesteld uit opleidingsonderdelen uit meerdere modeltrajecten van verschillende academiejaren.

Krachtens artikel 26, § 2 in fine van het Flexibiliseringsdecreet wordt de opportuniteit van het doorlopen van een geïndividualiseerd traject op zorgvuldige wijze door de instelling getoetst op grond van het dossier van de student.

Onder meer het principe van volgtijdelijkheid van onderscheiden opleidingsonderdelen, opgenomen in de onderwijsregeling van de instellingen en in het diplomacontract, speelt hierbij een rol. Artikel 2, 25° van het Flexibiliseringsdecreet definieert volgtijdelijkheid als ‘de door het instellingsbestuur bepaalde regels in zake het gevolgd hebben van of het geslaagd zijn voor een opleidingsonderdeel of opleiding vooraleer een student een examen kan doen over een ander opleidingsonderdeel of een andere opleiding’. Dergelijke regels kunnen evenwel tot gevolg hebben dat de studievoortgang van een student in dergelijke mate belemmerd wordt dat hij verplicht wordt om, gelet op de volgtijdelijkheid van één bepaald opleidingsonderdeel, zich voor slechts één opleidingsonderdeel opnieuw in te schrijven voor een extra bijkomend jaar, terwijl de instelling, bijvoorbeeld door het vervroegd samenroepen van de betrokken examencommissie, dit kan vermijden.

Uiteraard primeert in principe de algemene regel van de volgtijdelijkheid, tevens gelet op de autonomie van de instellingen. Evenwel kan blijken dat in uitzonderlijke gevallen de principes van volgtijdelijkheid leiden tot een onredelijke weigering tot inschrijving van een student bij wijze van een geïndividualiseerd traject. In dergelijke gevallen is het opportuun, gelet op de bescherming van de rechten van de student, dat een onafhankelijk rechtscollege de betwiste weigeringsbeslissing kan toetsen.

De Raad voor betwistingen in zake studievoortgangsbeslissingen heeft al meermaals verzoeken behandeld van studenten die een dergelijke gecombineerde inschrijving geweigerd werden.

Vermits dergelijke weigeringsbeslissingen niet beschouwd kunnen worden als een maatregel van studievoortgangsbewaking zoals voorzien in artikel 52 van het Flexibiliseringsdecreet of ruimer als een studievoortgangsbeslissing op grond van artikel II.1, 15°bis van het Aanvullingsdecreet, is de Raad evenwel niet bevoegd en kan ze zich niet ten gronde over deze weigeringsbeslissingen uitspreken.

Toch raakt een dergelijke weigeringsbeslissing – volgens de rechtspraak van de Raad – wel degelijk de studievoortgang van de student. Bovendien kunnen zij – afhankelijk van het onderwijs- en examenreglement van de instelling – het voorwerp uitmaken van een intern beroep.

Bijgevolg is het gerechtvaardigd om voor wat betreft de rechtsbescherming van de student dergelijke beslissingen ook voor te kunnen leggen aan de Raad als onafhankelijk administratief rechtscollege.

Des te meer omdat de ratio van de uitbreiding van de bevoegdheid van de Raad naar studievoortgangsbeslissingen ten tijde van het Flexibiliseringsdecreet lag in het feit ‘dat de flexibilisering van de studievoortgang aanleiding geeft tot onderscheiden rechtshandelingen die qua aard en juridi-

sche natuur nauw aansluiten bij de examenbeslissingen zoals deze vandaag door examencommissies worden genomen', terwijl examenbeslissingen wel degelijk administratieve rechtshandelingen zijn, ook wanneer zij uitgaan van examencommissies van vrije onderwijsinstellingen.

Qua rechtsnatuur sluit een eenzijdig en autonoom door een instelling besliste weigering voor een gecombineerde inschrijving op grond van een geïndividualiseerd traject nauw aan bij de studievoortgangsbewakingsmaatregelen.

De bestuurlijke logica van het Aanvullingsdecreet en Flexibiliseringsdecreet moet diensgevolge worden doorgetrokken ten aanzien van deze categorie van studievoortgangsbeslissingen. Om die reden worden deze administratieve rechtshandelingen ook onderhevig aan een beroep bij de Raad.

Aan de noodzakelijkheidsvereiste voor wat betreft de toepassing van de impliciete bevoegdheden op grond van artikel 10 van de Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen om deze categorie van rechtshandelingen onder de bevoegdheid van een administratief rechtscollege opgericht door de Vlaamse Gemeenschap te brengen, is ten slotte voldaan.

Het gecreëerde jurisdictioneel beroep is immers noodzakelijk om een oplossing te bieden voor een zeer specifieke onderwijsgebonden problematiek: de zorg om studenten op zeer korte termijn zekerheid te bieden omtrent het al dan niet kunnen vervolgen van een studietraject."

12.3. De met deze bepaling bedoelde beslissingen worden als 'studievoortgangsbeslissing' aangemerkt en aldus onder de bevoegdheid van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen gebracht, omdat volgens de decreetgever "[q]ua rechtsnatuur [...] een eenzijdig en autonoom door een instelling besliste weigering voor een gecombineerde inschrijving op grond van een geïndividualiseerd traject nauw [aansluit] bij de studievoortgangsbewakingsmaatregelen".

Verzoekster beweert alvast niet dat de thans in geding zijnde beslissingen een dergelijk nauw verband vertonen met de in artikel II.246 VCHO bedoelde maatregelen van studievoortgangsbewaking. Integendeel, in haar samenvattende memorie van wederantwoord wijst zij er zelf op "dat de in haar verzoekschrift gedane vermelding van artikel I.3, 69° f een materiële vergissing betreft".

12.4. In tegenstelling tot de in geding zijnde weigeringsbeslissingen staat bij de studievoortgangsbeslissing bedoeld in artikel I.3, 69°, g), VCHO, zoals de eerste rechter terecht heeft aangenomen, het “geïndividualiseerd traject” van de student centraal. Vanuit die optiek is de discussie zonder relevantie of verzoekster al dan niet ingeschreven was op het ogenblik van het nemen van de in geding zijnde weigeringsbeslissingen en de vraag of de master-na-masteropleiding in de specialistische geneeskunde, zoals door de verwerende partij georganiseerd, los gezien kan worden van de basisopleiding tot arts. Ze is nog minder relevant nu nergens blijkt dat de toelating tot de manama in kwestie enkel is voorbehouden aan artsen wier basisdiploma ook is behaald aan de onderwijsinstelling die het attest uitreikt.

13. Verzoekster kan niet nuttig verwijzen naar vroegere beslissingen van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, waarin deze laatste het begrip ‘studievoortgangsbeslissing’ welwillend – lees: niet-limitatief – zou hebben geïnterpreteerd. Arresten van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen hebben geen precedentwaarde, en al zeker niet voor de cassatierechter. De in dat verband door verzoekster aangehaalde beslissing werd overigens niet aan de Raad van State als cassatierechter voorgelegd ter beoordeling van de rechtsmacht van de eerste rechter.

14. Het komt voorts niet aan de Raad van State toe te beoordelen of er een voldoende verantwoording is om een onderscheid te maken tussen, wat verzoekster noemt, een “GIT-student” en haarzelf, of nog, of er een “valabele verantwoording” is “waarom de Raad [voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen] niet bevoegd zou zijn om te oordelen over een weigering tot inschrijving in hoofde van een student die en voldoende leerkrediet bezit en bekwaam is bevonden om de beoogde (vervolg)opleiding aan te vatten”. Daarmee wil verzoekster immers de bestaanbaarheid van artikel I.3, 69°, VCHO met – onder meer – de artikelen 10 en 11 van de Grondwet beoordeeld zien. Dat oordeel komt niet de Raad van State, maar het Grondwettelijk Hof toe.

15.1. Verzoekster vraagt ten slotte tevergeefs dat de Raad van State aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen zou opdragen een “grondwetsconforme interpretatie” aan artikel I.3, 69°, van de Codex Hoger Onderwijs te geven.

15.2. Artikel II.273, § 1, eerste lid, VCHO luidt:

“Het bestuur en de student sluiten door de inschrijving een toetredings-overeenkomst.”

Zoals de Raad van State in zijn arrest nr. 235.790 van 19 september 2016 meer omstandig heeft uiteengezet, volgt uit diverse bepalingen van de Codex Hoger Onderwijs – inzonderheid uit artikel II.273 VCHO – ondersteund door de parlementaire bespreking van die bepalingen dat de contractuele aard van de rechtsrelatie van de onderwijsinstelling met haar student door de decreetgever als regel is gesteld. De decreetgever heeft uitdrukkelijk gekozen voor de “contractuele kwalificatie” van de rechtspositie van de student en dat “impliceert de toepasselijkheid van het gemene civiel recht en het feit dat geschillen inzake deze rechtsverhouding voor de gewone rechter moeten worden gebracht” (*Parl.St.* VI.Parl. 2003-04, nr. 1960/1, 10-11). Dit betekent dat het optreden van die instelling waarvoor de decreetgever een administratief rechtscollege in het leven heeft willen roepen, als uitzondering op de gelding van die rechtsrelatie is opgevat en dus strikt moet worden uitgelegd. Dit verzet zich tegen een extensieve lezing door de Raad van State van de bevoegdheden van het deelstatelijk rechtscollege, tegen de uitdrukkelijke wil van de decreetgever in.

15.3. De noodzakelijk strikte interpretatie van het begrip ‘studievoortgangsbeslissing’ als uitzondering op het primaat van de contractuele verhouding tussen de (kandidaat-)student en de instelling van hoger onderwijs laat derhalve niet toe om de in artikel II.3, 69°, c), *juncto* artikel II.232 en volgende VCHO bedoelde procedure van bekwaamheidsonderzoek, te identificeren met de voor deze zaak relevante selectieprocedure die is gevoerd met het oog op het toekennen van het universitair attest.

15.4. Evenmin kan om dezelfde reden slagen, het verzoek om de in geding zijnde beslissingen te identificeren met de studievoortgangsbeslissing bedoeld in artikel I.3, 69°, g), VCHO.

15.5. Zoals reeds is opgemerkt, is de Raad van State in zijn arrest nr. 238.530 van heden wel tot het oordeel gekomen dat de *in casu* in geding zijnde beslissingen, om de redenen in dat arrest uiteengezet, rechtstreeks met een annulatieberoep voor de Raad van State kunnen worden bestreden.

Ook de situering van de bedoelde handeling in de uitvoering van de toentertijd nog federale regelgeving inzake de gecontingenteerde toegang tot de gezondheidszorgberoepen, zoals beschreven in voormeld tussen dezelfde partijen gewezen arrest, verzet zich ertegen, de bedoelde beslissingen door middel van een extensieve interpretatie van het begrip ‘studievoortgangsbeslissing’ tot de rechtsmacht van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen te rekenen.

15.6. Om de hiervóór uiteengezette redenen – inzonderheid de noodzakelijk strikte lezing van de bevoegdheden van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen ingevolge de duidelijke, andersluidende wil van de decreetgever – is opdat de voor de eerste rechter in geding zijnde beslissingen zouden kunnen worden gebracht onder de rechtsmacht van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen een uitdrukkelijke beslissing vereist van de decreetgever, zo bijvoorbeeld door een wijziging van artikel II.285 VCHO of door een toevoeging van deze categorie van beslissingen aan de opsomming van studievoortgangsbeslissingen in artikel I.3, 69°, VCHO. Een dergelijke bevoegdheidstoewijzing aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen valt, gelet op de grondwettelijke bevoegdheidsverdeling tussen de wetgevende macht en de rechterlijke macht – met inbegrip van de Raad van State – uitsluitend aan de Vlaamse decreetgever toe door middel van een formele decreetswijziging en kan niet door middel van een rechterlijke interpretatie gebeuren, aangezien de draagwijdte van een duidelijke rechtsregel niet kan worden

aangepast door middel van een dergelijke extensieve interpretatie. Met andere woorden, nu het bedoelde artikel I.3, 69°, VCHO en zijn *ratio legis* duidelijk zijn, bestaat er geen ruimte om die bepaling in een verruimende zin uit te leggen, tegen de wil van de decreetgever in, teneinde er een zogenaamde “grondwetsconforme” interpretatie aan te geven.

16. Het eerste middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

17. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van “art 159 Gw, alsook artikel 10, 11 en 13 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6.1 en 13 EVRM doordat [de bestreden beslissing] een toepassing verleen[t] aan artikel I.3, 69° Codex Hoger Onderwijs teneinde zich onbevoegd te verklaren waardoor er een discriminatoire en ongelijke behandeling hoofdens verzoekster in de context van de bestreden beslissingen, wordt getolereerd en doorgevoerd”.

Verzoekster doet in dat verband gelden dat de bestreden beslissing impliceert dat “studenten geneeskunde die een weigeringsbeslissing oplopen die bepalend is voor de voortzetting van het normale studieverloop en deze wensen aan te vechten, op een andere manier behandeld worden dan studenten die een andere beslissing wensen aan te vechten met betrekking tot hun normale studievoortgang”, terwijl de “aard van de studie” geen “onderscheiden behandeling” kan verantwoorden.

Overigens herhaalt verzoekster de uiteenzetting van haar eerste middel, wat de “ruime lezing” (“niet limitatief”) en de “grondwetsconforme interpretatie” van artikel I.3, 69°, VCHO betreft.

Ondergeschikt, namelijk wanneer de Raad van State zou oordelen dat hij “deze grondwetsconforme interpretatie niet zou bijtreden en/of van oordeel is dat het niet aan [hem] noch aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen toekomt om zelf de uitdrukkelijk toegewezen bevoegdheid uit te breiden met nieuwe soorten van beslissingen in het licht van een grondwettelijke interpretatie”, vraagt verzoekster om het Grondwettelijk Hof vier prejudiciële vragen voor te leggen.

Beoordeling

18. Bij de bespreking van het eerste middel is al uiteengezet waarom verzoekster vergeefs vraagt om een “grondwetsconforme interpretatie” aan artikel I.3, 69°, VCHO te geven.

Het tweede middel doet niet anders besluiten en kan derhalve evenmin aanleiding geven tot cassatie.

Dat verandert niet door de enkele toevoeging van artikel 159 van de Grondwet aan de lijst van geschonden geachte bepalingen, zonder daarbij zelfs maar aan te geven welke met die grondwetsbepaling bedoelde besluiten en verordeningen door de eerste rechter ten onrechte werden toegepast.

Prejudiciële vraagstelling aan het Grondwettelijk Hof

19. Verzoekster dringt aan op het stellen van de volgende prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof:

(1) “Schenden de artikelen II.285, tweede lid, en I.3, 69°, van de Vlaamse Codex Hoger Onderwijs, de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, op zich genomen en/of in samenlezing met artikel 6.1 en 13 EVRM, in de lezing dat de beslissing van een universiteit, om aan een student geneeskunde ingevolge een evaluatie tijdens een vergelijkende selectie georganiseerd tijdens het laatste jaar van de mastercyclus en culminerende in de al dan niet aflevering van een aanvaardingsattest, geen aanvaardingsattest toe te kennen dienstig om deze student toe te laten de vervolgopleiding te

weten de manama in de specialistische geneeskunde aan te vatten binnen de geneeskunde-opleiding, geen voor de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbepalingen aanvechtbare studievoortgangsbepaling zou zijn, terwijl andere studenten die studievoortgangsbepalingen in het kader van hun (normale) studievoortgang willen betwisten wel voor de Raad voor Betwistingen inzake studievoortgangsbepaling als extern administratief rechter kunnen opkomen in rechte?”

(2) “Schendt artikel I.3, 69° g Codex Hoger Onderwijs de artikelen 10 en 11 van de grondwet op zich genomen en/of in samenlezing met artikel 6 en 13 EVRM, doordat toegang tot de door de decreetgever noodzakelijk geachte procedure voor de Raad voor betwistingen inzake Studievoortgangsbepalingen die betrekking heeft op een weigering tot inschrijving (en/of de voorbeslissing daartoe), voor opleidingsonderdelen voorbehouden wordt enkel tot de student die een geïndividualiseerd traject volgt middels een diplomacontract en niet voor studenten die een diplomacontract via een modeltraject beogen hetzij zoals ten deze een student die een opleiding in casu de manama specialistische geneeskunde beoogt waarvoor de student zich niet eerder heeft ingeschreven en die trouwens een positief leerkrediet heeft en bovendien bekwaam werd bevonden?”

(3) “Schendt artikel I.3, 69° c Codex Hoger Onderwijs de artikelen 10 en 11 van de grondwet op zich genomen en/of in samenlezing met artikel 6 en 13 EVRM, doordat de beslissingen omtrent de bekwaamheidstoetsing die kunnen voorgelegd worden via de door de decreetgever noodzakelijk geachte procedure voor de Raad voor betwistingen inzake Studievoortgangsbepalingen voorbehouden worden enkel tot de student voorwerp van dergelijke bekwaamheidstoetsing in zoverre de formele voorwaarden van het bekwaamheidsonderzoek zoals vervat in de Codex Hoger Onderwijs (artikelen II 232 tot II 237) worden toegepast door de instelling terwijl een gelijkaardige toegang tot de raad niet zou openstaan voor gelijkaardige beslissingen ingevolge de toetsing naar bekwaamheden volgens een door de instelling ingevoerde procedure zoals uiteengezet in Leidraad Heelkunde doch die niet correleert met de voornoemde formele bepalingen van de CHO en alzo wordt toegepast binnen de faculteit geneeskunde?”

(4) “Schenden de artikelen II.190 §2, II.195 en I.3 69° g Codex Hoger Onderwijs de bepaling van artikel 24 §5 Grondwet op zich genomen en/of in samenlezing met artikel 13 lid 2 c van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten vastgesteld door de Algemene vergadering van de Verenigde Naties op 16 december 1966 (ESCR Verdrag van New York), in de lezing dat het toelaatbaar is om een student met voldoende leerkrediet en dewelke bekwaam werd bevonden voor de beoogde opleiding, de toegang en inschrijving tot die opleiding in casu de manama in de specialistische geneeskunde - afstudeerrichting orthopedische heelkunde te ontzeggen?”

20. Gelet op het bepaalde in artikel 26, § 4, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 ‘op het Grondwettelijk Hof’ worden de eerste drie voorgestelde prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof voorgelegd.

Ze worden *ne varietur* (ongewijzigd) overgenomen in het dictum hierna. Daarbij wordt wel bedacht dat de Raad van State onder voorbehoud van controle door het Hof van Cassatie zijn rechtsmacht als annulatierechter heeft vastgesteld. De rechtsmacht van de Raad van State plaatst de ongelijke behandeling in een ander licht dan verzoekster initieel voor ogen stond maar doet geen afbreuk aan de vaststelling, door verzoekster, dat zij haar grieven aan een ander forum moet voorleggen dan de “andere studenten” waarop zij alludeert.

21. De vierde door verzoekster voorgestelde vraag dan weer, heeft hoe dan ook geen uitstaans met de thans voorliggende problematiek van de rechtsmacht van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, noch vertoont ze een aanknopingspunt met de problemen van ongelijke behandeling die verzoekster in het tweede middel aan de orde stelt. Er is met andere woorden geen reden om deze vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

22. Een derde middel is geput uit de schending van “artikel II.90 en artikel II.195 Codex Hoger Onderwijs, in samenlezing met artikel I.3, 69° Codex Hoger Onderwijs”. Aangenomen dient te worden dat de geschonden geachte bepaling van “artikel II.90” VCHO gelezen dient te worden als “artikel II.190” – artikel II.90 VCHO handelt over de onderwijsbevoegdheid van de Hogeschool PXL en is ter zake niet dienend.

Verzoekster licht het middel toe als volgt:

“Aangezien de Raad van oordeel is dat de bestreden beslissingen geplaatst moeten worden in het raam van artikel II.90 CHO en II.195 CHO om vervolgens te stellen dat in het licht van artikel II.195 CHO een geschil omtrent een weigering tot inschrijving niet toebedeeld is aan de Raad en ze dus geen bevoegdheid houdt daarover te oordelen.

Terwijl hoger reeds aangehaald en aangetoond is onder het eerste middel dat er wel degelijk ook beslissingen vervat zijn onder artikel I.3,69° CHO met als finaliteit een weigering tot inschrijving die dan wel onder de bescherming van studievoortgangsbepalingen ressorteren en anders oordelen niet grondwetsconform is.

Dat er ten deze geen afdoend pertinent onderscheid in behandeling verantwoord is opdat de door verzoekster bestreden beslissingen buiten het oordeel van de Raad dienaangaande zouden vallen”.

Beoordeling

23. Verzoekster dringt in de toelichting bij het middel andermaal aan, zo begrijpt de Raad, op een interpretatie van artikel I.3, 69°, VCHO die “grondwetsconform” is zodat de door haar bestreden beslissingen op dezelfde wijze worden behandeld als andere beslissingen “met als finaliteit een weigering tot inschrijving” die volgens verzoekster “wel onder de bescherming van studievoortgangsbepalingen ressorteren”. De Raad van State kan onmogelijk in die toelichting bij het middel enige uitleg lezen om welke reden de eerste rechter de in het middel aangehaalde bepalingen van de Codex Hoger Onderwijs geschonden zou hebben.

24. Het derde middel is niet ontvankelijk.

VIII. Anonimisering

25. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt verzoekster dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. Het debat wordt heropend.

2. Aan het Grondwettelijk Hof worden de volgende vragen voorgelegd:

(1) Schenden de artikelen II.285, tweede lid, en I.3, 69°, van de Vlaamse Codex Hoger Onderwijs, de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, op zich genomen en/of in samenlezing met artikel 6.1 en 13 EVRM, in de lezing dat de beslissing van een universiteit, om aan een student geneeskunde ingevolge een evaluatie tijdens een vergelijkende selectie georganiseerd tijdens het laatste jaar van de mastercyclus en culminerende in de al dan niet aflevering van een aanvaardingsattest, geen aanvaardingsattest toe te kennen dienstig om deze student toe te laten de vervolgopleiding te weten de manama in de specialistische geneeskunde aan te vatten binnen de geneeskunde-opleiding, geen voor de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen aanvechtbare studievoortgangsbeslissing zou zijn, terwijl andere studenten die studievoortgangsbeslissingen in het kader van hun (normale) studievoortgang willen betwisten wel voor de Raad voor Betwistingen inzake studievoortgangsbeslissing als extern administratief rechter kunnen opkomen in rechte?

(2) Schendt artikel I.3, 69° g Codex Hoger Onderwijs de artikelen 10 en 11 van de grondwet op zich genomen en/of in samenlezing met artikel 6 en 13 EVRM, doordat toegang tot de door de decreetgever noodzakelijk geachte procedure voor de Raad voor betwistingen inzake Studievoortgangsbetwistingen die betrekking heeft op een weigering tot inschrijving (en/of de voorbeslissing daartoe), voor opleidingsonderdelen voorbehouden wordt enkel tot de student die een geïndividualiseerd traject volgt middels een diplomacontract en niet voor studenten die een diplomacontract via een modeltraject beogen hetzij zoals ten deze een student die een opleiding in casu de manama specialistische geneeskunde beoogt waarvoor de student zich niet eerder heeft ingeschreven en die trouwens een positief leerkrediet heeft en bovendien bekwaam werd bevonden?

(3) Schendt artikel I.3, 69° c Codex Hoger Onderwijs de artikelen 10 en 11 van de grondwet op zich genomen en/of in samenlezing met artikel 6 en 13 EVRM, doordat de beslissingen omtrent de bekwaamheidstoetsing die kunnen voorgelegd worden via de door de decreetgever noodzakelijk geachte procedure voor de Raad voor betwistingen inzake Studievoortgangsbetwistingen voorbehouden worden en-

**kel tot de student voorwerp van dergelijke bekwaamheidstoetsing in-
zoverre de formele voorwaarden van het bekwaamheidsonderzoek
zoals vervat in de Codex Hoger Onderwijs (artikelen II 232 tot II 237)
worden toegepast door de instelling terwijl een gelijkaardige toegang
tot de raad niet zou openstaan voor gelijkaardige beslissingen inge-
volge de toetsing naar bekwaamheden volgens een door de instelling
ingevoerde procedure zoals uiteengezet in Leidraad Heelkunde doch
die niet correleert met de voornoemde formele bepalingen van de
CHO en alzo wordt toegepast binnen de faculteit geneeskunde?**

**3. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt
ermee belast, na ontvangst van het antwoord van het Grondwettelijk Hof,
een aanvullend verslag op te stellen.**

**4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit
van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 15 juni 2017,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Vera Wauters,	griffier.
---------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren